

แนวคิดทฤษฎีหลังสมัยใหม่

Postmodern
theory

○ In Search of the Postmodern

- ในการค้นหาเกี่ยวกับ โปสท์โมเดิร์น
- ในสองทศวรรษที่ผ่านมา การถกเถียงกันเกี่ยวกับโปสท์โมเดิร์นได้มีอิทธิพลต่อฉากทางด้านศิลปวัฒนธรรมและวงวิชาการในหลายสาขาทั่วโลก.
- ในด้านทฤษฎีสุนทรียศาสตร์และวัฒนธรรม การโต้เถียงกันปรากฏตัวขึ้นมาท่ามกลางศิลปะลัทธิโมเดิร์น ไม่ว่าจะมันศิลปะในยุคโมเดิร์นจะยังคงดำเนินต่อไป หรือยังไม่ตายก็ตาม แต่ศิลปะแนวโปสท์โมเดิร์นกำลังไล่หลังตามมาติดๆ. ในทางปรัชญา ข้อถกเถียงกันต่างๆได้ปะทุขึ้นมาในความสนใจ ไม่ว่าจะขอบจารีตของปรัชญาสมัยใหม่จะสิ้นสุดลงแล้วหรือไม่ก็ตาม แต่หลายต่อหลายคนเริ่มให้การยกย่องปรัชญาโปสท์โมเดิร์นที่ไปเชื่อมโยงกับ เกี่ยวเนื่องกันกับงานของ Nietzsche, Heidegger, Derrida, Rorty, Lyotard, และคนอื่นๆ.

- ในด้านทฤษฎีสุนทรียศาสตร์และวัฒนธรรม การโต้เถียงกันปรากฏตัวขึ้นมาท่ามกลางศิลปะลัทธิโมเดิร์น ไม่ว่าจะมันศิลปะในยุคโมเดิร์นจะยังคงดำเนินต่อไป หรือยังไม่ตายก็ตาม แต่ศิลปะแนวโพสต์โมเดิร์นกำลังไล่หลังตามมาติดๆ. ในทางปรัชญา ข้อถกเถียงกันต่างๆ ได้ปะทุขึ้นมาในความสนใจ ไม่ว่าจะขบจารีตของปรัชญาสมัยใหม่จะสิ้นสุดลงแล้วหรือไม่ก็ตาม แต่หลายต่อหลายคนเริ่มให้การยกย่องปรัชญาโพสต์โมเดิร์นที่ไปเชื่อมโยงกับ เกี่ยวเนื่องกันกับงานของ Nietzsche, Heidegger, Derrida, Rorty, Lyotard, และคนอื่นๆ.

- บรรดาผู้ให้การสนับสนุนเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงไปสู่โพสต์โมเดิร์น ได้วิพากษ์วัฒนธรรม, ทฤษฎี, และการเมืองแนวชนบจารีตอย่างรุนแรง ขณะเดียวกันพวกที่ให้การปกป้องเกี่ยวกับชนบประเพณีแบบโมเดิร์นก็ตอบโต้ด้วยการเหมินเฉยหรือทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ต่อพวกที่ทำหายใหม่ๆ และมีการโจมตีพวกดังกล่าวกลับไป นอกจากนี้บางคนก็มีปฏิกิริยาตอบโต้ด้วยการพยายามที่จะเรียนรู้เรื่องราวของโพสต์โมเดิร์นด้วยความยากลำบาก และแย่งชิงวาทกรรมใหม่ๆและฐานะตำแหน่งต่างๆเหล่านี้เอาไว้

- บรรดานักวิจารณ์เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงไปสู่โพสต์โมเดิร์นหรือหลังสมัยใหม่ ให้เหตุผลว่า มันเป็นเพียงแฟชั่นความนิยมเพียงชั่วคราวที่จะผ่านไป(Foucault 1986/7; Guattari 1986), และบางคนก็กล่าวว่า มันเป็นนวัตกรรมหรือ สิ่งประดิษฐ์ที่ดูเรียบร้อยภายนอกอันหนึ่งของปัญญาชนทั้งหลาย ในการแสวงหาเกี่ยวกับวาทกรรมใหม่และต้นตอหรือแหล่งที่มาของทุนทางวัฒนธรรม(Britton 1988), หรือ แม้แต่นักอุดมคติแนวอนุรักษนิยมอีกคน ก็วิจารณ์ว่าเป็นความพยายามที่จะลดทอนคุณค่า ทฤษฎีโมเดิร์นและค่านิยมต่างๆเกี่ยวกับการปลดปล่อยมนุษย์ให้เป็นอิสระลงมา (Habermas 1981 and 1987a). แต่การปรากฏตัวขึ้นมาของวาทกรรมต่างๆของโพสต์โมเดิร์น และสิ่งที่ยังไม่เป็นที่เข้าใจเหล่านี้ได้หยาบคายประเด็นปัญหาต่างๆ ขึ้นมา ซึ่งแสดงถึงการต่อต้านและปฏิเสธที่จะรวมเข้าไปอยู่กับกระบวนทัศน์ทั้งหลายซึ่งเป็นที่ ยอมรับกันแล้วอย่างละมุนละม่อม

- ในทัศนะที่กว้างขวางเกี่ยวกับข้อโต้แย้งในเรื่องของโพสท์โมเดิร์น เราเสนอที่จะสร้างคำอธิบายและแยกแยะความแตกต่างระหว่างการแสดงออกมาอย่างชัดเจนในสิ่งที่สำคัญที่สุดเกี่ยวกับทฤษฎีโพสท์โมเดิร์น กับ การที่จะพยายามชี้ให้เห็นถึงฐานะตำแหน่งที่เป็นแกนหลักสำคัญของมัน เพื่อสร้างความเข้าใจอย่างถ่องแท้ และมองหาข้อจำกัดต่างๆที่มีอยู่. กระนั้นก็ตาม ดังที่เราจะได้เห็นว่ มันไม่มีทฤษฎีโพสท์โมเดิร์นที่เป็นหน่วยเดียวหรือเอกภาพ หรือแม้แต่สภาพการณ์ใดๆที่เชื่อมโยงสอดคล้องต้องกันที่มีลักษณะรวมกันเป็นเนื้อเดียวกัน

- ตรงกันข้าม ทฤษฎีหนึ่งทฤษฎีใดอาจจะถูกโจมตีโดยความหลากหลายแตกต่างระหว่างทฤษฎี ซึ่งบ่อยครั้ง รวมเข้าด้วยกันเป็นก้อนในฐานะที่เป็นทฤษฎีโพสท์โมเดิร์น และทฤษฎีพหุนิยม - ซึ่งก็ขัดแย้งกันอยู่บ่อยๆ - เกี่ยวกับสภาพการณ์ของโพสท์โมเดิร์น . ทฤษฎีหนึ่งทฤษฎีใดยังอาจถูกโจมตีโดยความคิดที่ไม่แข็งแกร่งมากพอ หรือยังอยู่ภายใต้การสร้างให้เป็นทฤษฎีขึ้นมาได้ด้วยเกี่ยวกับ"โพสท์โมเดิร์น" ในทฤษฎีต่างๆซึ่งรับเอามา หรือถูกแสดงตัวหรืออธิบายในทอมดังกล่าว
- เพื่อความกระจ่างชัดเกี่ยวกับคำซึ่งเป็นกุญแจสำคัญบางคำในกรอบคร่าวของแนวความคิดเกี่ยวกับโพสท์โมเดิร์น มันจะเป็นประโยชน์มากที่จะจำแนกให้เห็นอย่างชัดเจนระหว่างวาทกรรมต่างๆของโมเดิร์นและโพสท์โมเดิร์นออกจากกัน(see Featherston 1988). ซึ่งในบทนี้ ท่านจะพบกับเนื้อหาดังกล่าว

- สำหรับการเริ่มต้น เราอาจต้องจำแนกความแตกต่างระหว่าง"ความเป็นสมัยใหม่"(modernity) ที่ได้รับการทำให้เป็นแนวคิดขึ้นมาในยุคโมเดิร์น กับ "ความเป็นหลังสมัยใหม่"(postmodernity) ในฐานะที่เป็นศัพท์ใหม่คำหนึ่ง ซึ่งได้มาอธิบายถึงยุคสมัยที่ตามมาของความเป็นสมัยใหม่(modernity) ที่พูดถึง. มันมีวาทกรรมมากมายเกี่ยวกับความเป็นสมัยใหม่ ซึ่งต่อมากายหลังมันมีคุณสมบัติของความเป็นหลังสมัยใหม่ และศัพท์คำดังกล่าวยังเป็นการพูดถึงความหลากหลายในการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ, การเมือง, สังคม, และวัฒนธรรมด้วย

- ความเป็นสมัยใหม่(modernity) ดังที่ถูกทำให้เป็นทฤษฎีขึ้นมาโดย Marx, Weber, และคนอื่นๆ, เป็นศัพท์ที่เกี่ยวกับยุคสมัยทางประวัติศาสตร์ ซึ่งอ้างอิงถึงยุคสมัยที่ต่อมาจาก"ยุคกลาง"(Middle Ages) หรือลัทธิศักดินา(feudalism). สำหรับบางคน ความเป็นสมัยใหม่ถูกทำให้ตรงข้ามกับสังคมตามจารีตประเพณีเดิมๆ และถูกสร้างอัตลักษณ์ของตัวเองขึ้นมาโดยสิ่งประดิษฐ์หรือนวัตกรรมใหม่, ความแปลก, และความเป็นพลวัต(Berman 1982).

- วาทกรรมต่างๆในทางทฤษฎีของความเป็นสมัยใหม่นับจาก Descartes จนมาถึง the Enlightenment (ยุคสว่างหรือยุคแห่งพุทธิปัญญา) และลูกหลานของมันที่ให้การสนับสนุนเรื่องราวของเหตุผลนั้น ต่างถือว่า"เหตุผล"เป็นต้นตอของ"ความก้าวหน้า"ในด้านความรู้และความเจริญของสังคม เช่นเดียวกับฐานะตำแหน่งที่เป็นสิทธิพิเศษของความจริง(truth) และรากฐานของความรู้ที่เป็นระบบ

- เหตุผล"ได้รับการเข้าใจว่า ตัวมันเองมีความสามารถที่จะค้นพบบรรทัดฐานทางด้านทฤษฎีและการปฏิบัติอย่างเพียงพอ ซึ่งระบบคิดและการกระทำสามารถที่จะได้รับการสร้างขึ้นมา และสังคมสามารถได้รับการสร้างขึ้นใหม่ได้เช่นกัน. โครงการยุคสว่างหรือยุคแห่งพุทธิปัญญา(Enlightenment project) ยังเป็นสิ่งที่นำไปปฏิบัติและมีอิทธิพลในอเมริกา, ฝรั่งเศส, และประเทศที่มีการปฏิวัติประชาธิปไตยอื่นๆ ซึ่งพยายามที่จะล้มล้างโลกแห่งคักดินาลง และสร้างระเบียบสังคมที่ยุติธรรมและความเสมอภาคขึ้นมา ที่จะทำให้เหตุผลและความก้าวหน้าของสังคมเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา (Toulmin 1990).

- ความเป็นสมัยใหม่ในทางสุนทรียะ ปรากฏตัวขึ้นมาในความเคลื่อนไหวของพวก ขบวนการทางศิลปะแนวหน้าของบรรดาโมเดิร์นนิสต์(the new avant-garde modernist movements) และบรรดาวัฒนธรรม รองต่างๆที่ไม่ยึดถือตามชนบจารีต(behemian subcultures) ซึ่ง กบฏต่อแง่มุมที่แปลกแยกของความเป็นอุตสาหกรรมและความเป็นเหตุเป็นผล ขณะเดียวกันก็แสวงหาการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมและค้นหาความสามารถของ ตนเองในเชิงสร้างสรรค์อย่างเต็มที่ในทางศิลปะ[to find creative self-realization in art]

- ความเป็นสมัยใหม่ได้เข้ามาสู่ชีวิตประจำวันผ่านการไปรยปรายของศิลปสมัยใหม่ ผลผลิตต่างๆของสังคมบริโภค เทคโนโลยี และลักษณะหรือวิธีการเกี่ยวกับการขนส่งและการสื่อสาร. พลวัตต่างๆและความเป็นสมัยใหม่ได้สร้างโลกอุตสาหกรรมและอาณานิคมใหม่ขึ้นมา ซึ่งสามารถจะได้รับการอธิบายในฐานะที่เป็น"การทำให้เป็นสมัยใหม่"(modernization) [สำหรับศัพท์คำว่า modernization เป็นศัพท์ที่แสดงถึงขบวนการเหล่านั้นของ การทำให้เป็นปัจเจก, การทำให้เป็นเรื่องทางโลก, การทำให้เป็นอุตสาหกรรม, ความแตกต่างทางวัฒนธรรม, การทำให้เป็นสินค้า, การทำให้มีความเป็นเมือง, การทำให้เป็นระบบราชการ, และการทำให้เป็นเหตุผล ซึ่งรวมเข้าด้วยกันได้ ก่อให้เกิดโลกสมัยใหม่ หรือ modern world ขึ้นมา

- กระนั้นก็ตาม การสร้างความเป็นสมัยใหม่ขึ้นมา ได้ผลิตความทุกข์ยากและความเจ็บปวดที่ไม่ได้มีการเปิดเผยหรือบอกกล่าวล่วงหน้าเอาไว้เกี่ยวกับบรรดาผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของมัน ซึ่งไล่เลียงได้นับจาก ชาวไร่, ชาวนา, กรรมกร, และช่างฝีมือทั้งหลายที่ถูกกดขี่โดยการทำให้เป็นอุตสาหกรรมของนายทุน จนกระทั่งถึงการกีดกันผู้หญิงออกไปจากปริมนทลสาธารณะ และไปจนถึงการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์เกี่ยวกับการทำให้เป็นอาณานิคมของนักจักรวรรดินิยมทั้งหลาย

- ความเป็นสมัยใหม่ยังได้สร้างสถาบันทั้งหลายที่เกี่ยวกับระเบียบวินัยขึ้นมา ปฏิบัติการต่างๆ และวาทกรรมหลากหลายที่ทำให้วิธีการต่างๆของมันในการครอบงำและบังคับควบคุมเป็นไปอย่างถูกต้องตามกฎหมาย. ด้วยเหตุนี้ ใน **The 'dialectic of Enlightenment'** (หลักวิภาษวิธีของยุคสว่าง)(Horkheimer and Adorno 1972) จึงได้อธิบายถึงขบวนการอันหนึ่ง ซึ่ง"ความเป็นเหตุเป็นผล"ได้เปลี่ยนแปลงไปสู่ภาวะที่ตรงข้ามกันกับตัวมัน และคำทันทัญญาของความเป็นสมัยใหม่เกี่ยวกับการปลดปล่อยมนุษย์ให้เป็นอิสระ กลายเป็นหน้ากากของการกดขี่และการครอบงำ. กระนั้นก็ตาม บรรดาผู้ปกป้องเกี่ยวกับความเป็นสมัยใหม่((Habermas 1981, 1987a, and 1987b) อ้างว่า "มันมีศักยภาพที่ยังไม่บรรลุผล"(unfulfilled potential) และมีทรัพยากรต่างๆที่จะเอาชนะข้อจำกัดต่างๆ และผลของการทำลายล้างเหล่านี้

- แต่อย่างไรก็ตาม บรรดานักทฤษฎีโพสต์โมเดิร์นอ้างว่า ในสังคมร่วมสมัยที่มีความไฮเทคทางด้านสื่อ, กระบวนการต่างๆที่เร่งด่วนเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงและการแปรผัน สิ่งเหล่านี้กำลังผลิตสังคมโพสต์โมเดิร์นใหม่อันหนึ่งขึ้นมา และผู้ที่ให้การสนับสนุนมันทั้งหลายอ้างว่า ยุคของความเป็นโพสต์โมเดิร์นได้ก่อให้เกิดภาวะทางประวัติศาสตร์ที่แปลกใหม่อันหนึ่ง และการก่อตัวขึ้นมาของสังคมวัฒนธรรมที่ไม่เหมือนเดิม ซึ่งต้องการแนวความคิดและทฤษฎีใหม่ๆมารองรับ

- บรรดานักทฤษฎีเกี่ยวกับความเป็นโพสท์โมเดิร์น (Baudrillard, Lyotard, Harvey, ฯลฯ) ให้เหตุผลว่า เทคโนโลยีต่างๆ อย่างเช่น คอมพิวเตอร์และสื่อ, รูปแบบใหม่ of ความรู้, และการเปลี่ยนแปลงในระบบสังคมเศรษฐกิจต่างๆ กำลังสร้างรูปแบบทางสังคมหลังสมัยใหม่อันหนึ่งขึ้นมา. Baudrillard และ Lyotard ได้ตีความ พัฒนาการต่างๆ เหล่านี้ในทอมของแบบฉบับที่แปลกใหม่ของข้อมูล, ความรู้, และเทคโนโลยี, ขณะที่บรรดานักทฤษฎีนีโอ-มาร์กซิสต์ทั้งหลาย อย่าง Jameson และ Harvey ได้ตีความ โพสท์โมเดิร์น ในทอมต่างๆ ของพัฒนาการเกี่ยวกับขั้นตอนที่สูงกว่าของลัทธิทุนนิยม (higher stage of capitalism) ซึ่งมันได้รับการทำเครื่องหมายขึ้นมาโดยการแทรกซึมของทุนในระดับที่สูงขึ้น และการทำให้เป็นเนื้อเดียวกันข้ามโลก

- กระบวนการต่างๆเหล่านี้กำลังสร้างการแตกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยทางวัฒนธรรมเพิ่มขึ้นด้วย รวมไปถึงการเปลี่ยนแปลงในประสบการณ์เกี่ยวกับพื้นที่ว่างและเวลา, และลักษณะใหม่ๆของประสบการณ์, ความเป็นตัวตน, และวัฒนธรรม. เจ็อนไซต่างๆเหล่านี้ได้ให้พื้นฐานสังคมเศรษฐกิจและรากฐานทางวัฒนธรรมสำหรับทฤษฎีโพสต์โมเดิร์น และการวิเคราะห์ของมันได้ให้มุมมองและทัศนียภาพต่างๆจากสิ่งซึ่งทฤษฎีโพสต์โมเดิร์น สามารถอ้างได้ว่าอยู่บนแถวหน้าสุดของพัฒนาการร่วมสมัย
- นอกจากความแตกต่างกันระหว่าง"ความเป็นสมัยใหม่"และ"ความเป็นหลังสมัยใหม่"ในปริมณฑลของทฤษฎีทางสังคมแล้ว, วาทกรรมเกี่ยวกับหลังสมัยใหม่หรือโพสต์โมเดิร์น ยังแสดงบทบาทสำคัญในอาณาเขตของสุนทรียศาสตร์และทฤษฎีทางวัฒนธรรมด้วย. ในที่นี้ ข้อถกเถียงได้ไปเกี่ยวพันรายรอบความแตกต่างระหว่างลัทธิสมัยใหม่และลัทธิหลังสมัยใหม่ในศิลปกรรมต่างๆ

- ภายใต้ว่าทกรรมนี้ "ลัทธิสมัยใหม่" อาจถูกนำมาใช้เพื่ออธิบายถึงขบวนการทางศิลปะของยุคโมเดิร์น (ลัทธิ impressionism, l'art pour l'art, expression, surrealism, และขบวนการแนวหน้าอื่นๆ หรือ avant-garde movements), ขณะที่ "ลัทธิหลังสมัยใหม่" สามารถอธิบายถึงรูปแบบและปฏิบัติการต่างๆ ทางสุนทรียที่หลากหลายซึ่งตามมาทีหลัง และแตกหักกับลัทธิสมัยใหม่. รูปแบบเหล่านี้รวมเอา สถาปัตยกรรมของ Robert Venturi และ Philip Johnson, การทดลองทางด้านดนตรีของ John Cage, ผลงานศิลปะของ Warhol และ Rauschenberg, นวนิยายต่างๆ ของ Pynchon และ Ballard, และงานภาพยนตร์อย่างเช่นเรื่อง Blade Runner หรือ Blue Velvet. ข้อถกเถียงกันเหล่านี้มีศูนย์กลางอยู่ที่ว่ามันใช่หรือไม่ใช่ข้อแตกต่างทางแนวคิดอันแหลมคมระหว่างลัทธิสมัยใหม่และลัทธิหลังสมัยใหม่ และลักษณะที่ดีและข้อจำกัดต่างๆ เกี่ยวกับขบวนการต่างๆ เหล่านี้

- วาทกรรมต่างๆเกี่ยวกับหลังสมัยใหม่ ยังปรากฏตัวในขอบเขตของทฤษฎีและการโฟกัสลงบน การวิจารณ์เกี่ยวกับทฤษฎีสมัยใหม่ และข้อถกเถียงกันต่างๆสำหรับความแตกร้างของทฤษฎี หลังสมัยใหม่. ทฤษฎีสมัยใหม่ - ไล่ลำดับจากโครงการปรัชญาของ Descartes, ไป จนถึง the Enlightenment, จนกระทั่งถึงทฤษฎีทางสังคมของ Comte, Marx, Weber และคนอื่นๆ - ได้ถูกวิจารณ์ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ การแสวงหาของมันเพื่อวางรากฐานอันหนึ่งเกี่ยวกับความรู้, การทำให้เป็นสากล และข้ออ้าง แบบรวมทั้งหมด, ความหยิ่งผยองของมันต่อการค้นหาความจริงที่อยู่เหนือคำโต้แย้ง และลัทธิ เหตุผลอันหลอกลวงและน่าสงสัยของมัน. โดยในทางที่แย้งกัน บรรดาผู้ปกป้องเกี่ยวกับทฤษฎี สมัยใหม่ ได้โจมตีลัทธิสัมพัทธนิยมหลังสมัยใหม่(postmodern relativism), ลัทธิความไร้เหตุผล(irrationalism), และสูญนิยม (nihilism)

- ยิ่งไปกว่านั้น ทฤษฎีหลังสมัยใหม่ยังวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับการเป็นตัวแทนความจริง และความเชื่อสมัยใหม่ที่ว่าทฤษฎีเป็นกระจกเงาสท้อนความจริง โดยแทนที่ฐานะสภาพทางทัศน์วิทยาและลักษณะสัมพันธ์ที่ว่า ทฤษฎีต่างๆ อย่างเก่งที่สุด ก็เพียงให้ทัศนียภาพเพียงบางส่วนของวัตถุต่างๆ และการเป็นตัวแทนของการรับรู้ทั้งหมดเกี่ยวกับโลกนั้นเป็นเพียงสื่อกลางทางประวัติศาสตร์และทางภาษาเท่านั้น
- ทฤษฎีหลังสมัยใหม่หรือโพสต์โมเดิร์นบางทฤษฎี ปฏิเสธอย่างสอดคล้องต้องกันเกี่ยวกับทัศนียภาพขนาดใหญ่(**macroperspective**) ทั้งหมดในเรื่องของสังคมและประวัติศาสตร์ ซึ่งได้รับการชื่นชมโดยทฤษฎีสมัยใหม่หรือโมเดิร์น ทฤษฎีหลังสมัยใหม่เห็นด้วยและให้การสนับสนุนเกี่ยวกับทฤษฎีเล็กๆและการเมืองขนาดเล็ก(**microtheory and micropolitics**) (Lyotard 1984a)

- ทฤษฎีโพสต์โมเดิร์นยังปฏิเสธข้อสันนิษฐานต่างๆของทฤษฎีโมเดิร์นเกี่ยวกับความสอดคล้องกันทางสังคม และความคิดเห็นต่างๆเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นเหตุเป็นผล. ทฤษฎีโพสต์โมเดิร์นสนับสนุนความหลากหลาย, ลักษณะพหุวิสัย, การแตกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย, และลักษณะที่ไม่แน่นอนคลุมเครือ
- นอกจากนี้ ทฤษฎีโพสต์โมเดิร์นยังละทิ้งเรื่องของเหตุผลและอัตบุคคลที่เป็นหน่วยเดียว (unified subject) ซึ่งได้รับการยืนยันโดยทฤษฎีโมเดิร์นเป็นจำนวนมาก ด้วยการสนับสนุนการกระจายออกจากศูนย์กลางทางสังคมและทางภาษา และอัตบุคคลที่แตกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย(fragmented subject)

- ด้วยเหตุนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงความสับสนเกี่ยวกับแนวคิด ในที่นี้จึงอยากจะใช้ศัพท์คำว่า "ความเป็นหลังสมัยใหม่" (postmodernity) เพื่ออธิบายถึงยุคสมัยที่ตามมาหลังจาก "ความเป็นสมัยใหม่" (modernity), และใช้คำว่า "ลัทธิหลังสมัยใหม่" (postmodernism) เพื่ออธิบายถึงขบวนการต่างๆ และสิ่งประดิษฐ์ที่มนุษย์สร้างขึ้นในขอบเขตทางวัฒนธรรม ที่สามารถได้รับการจำแนกแยกแยะจากขบวนการต่างๆ ของสมัยใหม่ (modernist), รวมไปถึงตำรับตำราทั้งหลาย และปฏิบัติการต่างๆ

- เรายังแยกความแตกต่างระหว่าง"ทฤษฎีสมัยใหม่"(modern theory) กับ "ทฤษฎีหลังสมัยใหม่"(postmodern theory) ด้วย, เช่นเดียวกับระหว่าง"การเมืองสมัยใหม่"(modern politics) ซึ่งได้ถูกสร้างอัตลักษณ์ขึ้นมาโดยพรรคการเมือง, รัฐสภา, หรือการเมืองแบบสหภาพแรงงาน(trade union politics - รูปแบบองค์กรทางการเมืองที่รวมตัวกันโดยคนงานเพื่อต่อรองกับนายจ้าง) ในทางที่ตรงข้ามกันกับ"การเมืองหลังสมัยใหม่"(postmodern politics) ที่เชื่อมสัมพันธ์กับการเมืองขนาดเล็กที่มีฐานของท้องถิ่น(locally base micropolitics) ซึ่งท้าทายต่อขบวนการอันกว้างขวางของวาทกรรมต่างๆ และรูปแบบที่ถูกทำให้เป็นสถาบันต่างๆ ขึ้นมาของอำนาจ

- เพื่อให้ความกระจ่างและความสว่างต่อความสับสนและวาทกรรมหลากหลายรูปแบบแตกต่างกันของ โพลีโมเดิร์น อันดับแรก เราจะนำเสนอวิธีการทางโบราณคดีหรือการขุดค้นเกี่ยวกับคำศัพท์ อธิบายอย่างละเอียดถึงประวัติศาสตร์ของมัน การนำมาใช้ในช่วงแรกๆ และความหมายที่ ขัดแย้งกันต่างๆ. ต่อจากนั้น เราจะไปดูกันถึงพัฒนาการเกี่ยวกับทฤษฎีโพลีโมเดิร์นร่วมสมัย ในบริบทของช่วงหลังทศวรรษที่ 1960S ในประเทศฝรั่งเศส ที่ซึ่งแนวความคิดเกี่ยวกับเงื่อนไข ของโพลีโมเดิร์นใหม่อันหนึ่งกลายมาเป็นแนวทางหรือแก่นแกนสำคัญในช่วงปลายทศวรรษที่ 1970S. และในหัวข้อ 1.3 เราจะเสกัตภาพให้เห็นถึงข้อสงสัยและการชักใช้ไ้เรียงของเรา เกี่ยวกับทฤษฎีโพลีโมเดิร์น และทัศนียภาพที่จะช่วยนำทางข้อซักถามของเราไปจนตลอดของ หนังสือเล่มนี้